

A víz éneke és az Óda egy vízcsepphez mutatja, mennyire rokonítható Apor Elemér látásmódja Assisi Szent Ferenc *Naphimnuszának* szemléletével, tematikusan pedig Mécs László *A vízcsepp éneke* című versével.

Elő, eleven költészet ez. Fő motívumai: szél, víz, virág, csend. A szél különös motivikus funkciót tölt be, ismétlődésével összefüggéseket tudatosít egy-egy versen és az egész életművön belül is, közvetlen kompozíciót meghatározó jelentőségűt.

Vétót emel azok ellen, akik a közönségességet és műveletlenséget a naturalizmussal azonosítják. Nyelvünk, évezredeink gyönyörű természet, fuldokló szép szavait akarja kimenteni „a kor szennyes hullámaiból”. Már homlokát „fehér haj töviskoronája vérezi át”, kezéből „lassan kihullnak / az élet ajándékai”, de az életet a fausti pillanatok ünnepének látja, amelyekért „meg kellene állítani az időt”. *Ószi énekében* „gyúlik a fűtben a méz” és „gyúlik a csontban a mész”, a hulló falevelekre pedig máglyahalál vár. Tudja: „szép erőnk már meg nem éled... ifjúságunk szerteszéledt”, de hangjait egy tűnő élet romjain úgy őrzi, mint óratoronyban tört harangot. Vigasztalót talál egy fűszál élén: reményt, hogy „csudasok csoda vár még, / csupa kincs, noha kisdéd ajándék.” A jóság és tisztaság eszménye élteti.

Számára a természet szakrális színtér, ahol „Ezer és ezer élet bontja ki magát” és „a lélek gyermeki ámulatával” ejt csodálatba. Szerinte itt született „a legnagyobb: / az emberi szó” is. A csend a mindenség mindenütt jelenlévő olaja, amelyben zajtalanul haladnak: „Nap, Hold és Csillagok”. Az emberiség történelmét kötetlenségében (*Perazit hegýéről*) ordások és bárányok harcának látja, és hallja mindvégig a „Gyilkos testvér botja zuhanását”; záró szavainak tanúsága szerint. „És odutta vala nekik / az fegyvert / minek neve / bunkó”.

Szerelmes versében metaforikusan a divinációt, az emberi és művészi tökéletességet keresi elérhetetlen eszményként: „fenn és lenn és mindenütt / téged, téged / téged kerestelek / gyötröm és gyönyörűségem / mindenség szívverése / vers.”

A *Mindenütt téged kerestelek* költője összegez számvetést végez, szelíd műzsák kedveltje, a szónak, zenének és képi látásnak mestere. Lélektisztán zengő versei mélyen megélt emberi sorsról, magas esztétikai hitellel vallanak.

CS. VARGA ISTVÁN

Mindenütt téged kerestelek

Most már, hogy hajam
 egyre fehérebb,
 most tudom csak
 hogy mindig téged
 tűzben, vízben
 madarak röptében
 fák remegésében
 szelek ostorában
 szeretők tenyerében
 haragvók öklében
 lányok félénk csókjai közt
 asszonyok boldog ölében
 örömben és szomorúságban
 részegen és szomjúságban
 fenn és lenn és mindenütt
 téged, téged
 téged kerestelek
 gyötröm és gyönyörűségem
 mindenség szívverése
 vers.

APOR ELEMÉR